

Gott nytt år!

Stjärnfall och palmer av gnistor fyllde himlen. Doften av svavel låg som en sur filt över de huttrande nyårsfirarna.

Stövelklädda fötter trampade fåfängt för att hålla värmen uppe. Alla föreföll längta någon annanstans. Alla utom en.

I sin fotsida svarta päls stod värdinnan och tände stubinen på en jättelik fyrverkeripjäs med sin stora kubanska cigarr. Hon hade dem i sitt våld. Ingen lämnade tillställningen i förtid. Hon kunde leva med att de inte älskade henne, fruktan dög gott så länge den var stark nog. Så länge den behövdes.

Det enda hon tycktes älska, förutom rikedom, och ännu mer rikedom, var fyrverkerier. Ju väldigare desto bättre. Hon var välkänd för dem i internationella kretsar, men hon delade inte med sig av dem, annat än till de fester hon själv gav.

Året var ännu bara en timme ungt, när den varma punschen skickades runt och ivriga, iskalla fingrar girigt sträcktes efter muggarna. Sakta vaknade livsandarna, och den stora matsalen fylldes så småningom av småprat och klirrande i konjaskupor och kaffekoppar. Blåaktiga slöjor av rök från värdinnans Montecristo nr 5 irriterade måhända, men ingen ens harklade sig av det eventuella obehaget. Det var försumbart i sammanhanget.

Gästerna var alla i en obestämbar medelålder, dyrt och fantasilöst klädda som de internatuppfostrade karriärister de var. Den obligatoriska nyårsfesten var i stort sett det enda som kunde liknas vid nöjen i deras liv. Jakten på pengar, köp och sälj, allt från aktier, optioner och guld till konkursbon och sterbhus. När andra vaskade Cristal och gick på galor och premiärer passade de på att ta in på sina motståndare.

Men hur mycket de än drog in, så tycktes målet lika fjärran.

Denna pekuniära marritt hade pågått allt sedan gästernas gammelfarfar, morfar och onkel, fastighets- och hotellmagnaten Horst Gerhardt hade avlidit, och lämnat en affärspartner och ett testamente efter sig. Affärspartnern var värdinnan, och testamentet innebar inte något mindre än självaste arvssynden.

Allt arvingarna trott sig äga var hennes, till och med de förnäma utbildningarna vid Sigtuna, Gränna och Lundsberg. Genom sinnrika juridiska konstruktioner ägdes de tolv gästerna runt bordet intill bara skinnet av den högresta kvinnan med den skarpa blicken ovanför guldbågade halvglasögon.

Även detta nya år gick de in i intecknade upp över öronen.

Onkel Horst hade varit en hård affärsman. Han hade inte haft ett uns till övers för barnen i släkten. Han såg dem som investeringar, och bekostade deras skolgång, generation efter generation. För ett tiotal år sedan hade han förlorat en tvist med ett stort internationellt byggföretag, och räddats av den kvinnliga juristen, som kom att bli hans affärspartner, hans död och hans arvingars olycka.

Värdinnan fyllde på glasen på brickan med ännu en flaska Napoleoncognac, smuttade själv på ett av glasen

medan gästerna höjde sina och längtade hem. En otänkbarhet innan gryningen, det visste de av tung erfarenhet.

En vedbrand knäppte till i den öppna spisen och de kände sig ännu mer illa till mods.

Vickning. Denna förbannelse, denna årliga tortyr! De hade tuggat sig igenom en nyårsmeny med välkomstskål och snittar, soppa, för-varm-och efterrätt, med tillhörande drycker, kaffe med avec och och tårta, champagne vid tolvslaget, den välsignade punschen och den lika förbannade cognacen.

Inte för intet kände de sig som gässen i väntan på att leverera foie gras.

Först skulle det rökas på balkongen och glasen med de ambrafärgade dyrbara dropparna skulle tömmas.

Jonas förvånade sina sysslingar och bryllingar med att plocka upp ett cigaretterui ur Armanikavajens inre och göra värdinnan sällskap ut på balkongen. De stod och såg ut över gårdsplanen och parken, där hjortarna grävde efter morötter och ensilage som de stödfodrades med vintertid. En hund ylade i fjärran. Eller en varg. Jonas fruktade inga vilddjur. Han fruktade inget och ingen mer än denna iskalla, kompromisslösa varelse.

Han tog ett djupt andetag innan han höll fram sin gamla Ronson mot värdinnans cigarr.

Vinddraget släckte den, och han släppte den frivilligt i kvinnans magra hand.

Hon vände sig mot de öppna dörrarna och slog liv i elddonet i lä.

En liten knall, ett rytande och en blå-grön-lila eldpelare, ett vansinnesskri och så den fruktansvärda svavelstanken. Och den av bränt hår och kött.

När ambulansen for bort med avslagna sirener, och ett par polismän tog vara på de sista bitarna eventuellt bevismaterial hällde Jonas upp en sista skvätt Courvoisier och tänkte på hur bra de där kemilektionerna ändå hade varit. Ett toabesök, en titt i rocken i kapprummet och vidare förbi skohyllan. Kärringens obligatoriska snusbruna röktofflor hade sugit åt sig vätskan med en törst värdig en ökenvandrare. Glöden, som han råkat stryka av sin cigarett hade fallit precis rätt.

Hon fick ett värdigt slut. Ett pyrotekniskt mästerverk, sa de till varandra på begravningskaffet. Den bengaliska elden hade inte hejdat av gästernas tafatta släckningsförsök. Den brann långt efter att skriken hade tystnat.

Nyårsklockorna. Ett år hade ännu förflutit. Jonas höjde glaset mot sina muntra gäster, och de hurrade unisont för det nya året, det nya livet och för rikedomen som flödade i reflexerna från kristallpyramiden där den svagt gyllene vätskan strömmade outsinligt, likt en springbrunn.